

ПЕСМА ДРВОСЕЧЕ

Моја секира изазива дрво
моја секира уједа дрво
моја секира мрзи дрво
ја знам своју секиру
кад се смеје
кад плаче
кад се љути
моја секира уједа дрво
сунце уједа моје тело
моја секира мрзи дрво
а ја мрзим
те...

Дан је дуг
али ја се смејем
дан је тежак
али ја певам
крај месеца је јалов
али ја се смејем
крај месеца је јалов
али ја ринтам
моји џепови су празни
ја певам
моји дани су трудни
ја певам
моји прсти су кржави
ја ринтам
немам одмора
немам сна
сањам страшне снове
плач деце
која гладују
која сваког дана
нешто желе
рано ујутру
тражим своју секиру
ја знам своју секиру
моја секира изазива дрво
моја секира мрзи дрво
а ја мрзим
те...

сунце уједа моје тело
ја певам
муве це-це
сићу ми крв

ја певам
комарци
пију ми крв
ја певам
А ја
мрзим ту гамад
као што мрзим
те...
моја секира у зноју
моја секира у сузама
моја секира у црнини
уједи инсеката
јауци глади
сањам страшне снове
ја знам своју секиру
моја секира изазива дрво
моја секира уједа дрво
моја секира мрзи дрво
а ја мрзим
те...

Млада габонска књижевност има неколико запажених прозних писаца, а поезија је прилично занемарен књижевни род упркос веома живом и богатом народном стваралаштву. Један од ретких габонских песника, *Maiani-Ma-Mbuju Vizi*, рођен 1943. године, налази своју инспирацију у фолклору. Његове песме делују као веома успела адаптација аутентичних песама које Габонци певају кад се веселе или када раде. У песми дрвосече који обара стабло племенитог дрвета окуме осећа се ритам народне попевке, али аутор је врло успешно истакао и њену социјалну садржину.

Чикаја У ТАМСИ (Конио)

ЛАРГО

Трују ме
ретке романсе,
поздрављање грађана,
девојке жућкастих груди
имена градова
трују ме.

До очајања ме доводи
то тако ниско небо
киша што пада
мој глас који ме дражи
до очајања ме доводи.

До лудила ме доводи
та тако бистра вода